

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoE/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214221722
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2214221722.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v exekučnej veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Advocate, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. ulica XX/XX, T., zast.: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠEDO VÁ s.r.o., so sídlom Sladovnícka 13, Trnava, IČO: 52 981 436, vedenej pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., Exekútorský úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, pod sp. zn. EX 40084/2014, o vymoženie 902,62 eura s príslušenstvom a trov exekúcie, o zastavení exekúcie, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 6Er/1189/2014 - 37 zo dňa 08. novembra 2017, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu I. inštancie sa potvrdzuje.

II. Povinnému sa nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd I. inštancie výrokom I. exekúciu zastavil a výrokom II. vyslovil, že o trovách exekúcie rozhodne súd po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 39 ods. 4, § 243f ods. 1, 3, 4, 5, 6, § 57 ods. 1 písm. m) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“ alebo „Exekučný poriadok“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 2, § 39, § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“) a § 5a ods. 1 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučným titulom je v danom prípade Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 00572/13 zo dňa 19.06.2013, ktorým bol odporca (povinný) zaviazaný zaplatiť žalobcovi (oprávnenej) zmenkovú istinu vo výške 902,62 eura spolu so zmenovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 664,87 eura od 08.01.2013 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 664,87 eura od 08.01.2013 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 266,86 eura s možnosťou splatiť uvedené v splátkach so sankciou výhody splátok a výkonu rozhodnutia v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas. Je teda možné konštatovať, že oprávnenej bol priznaný nárok zo zmenky.

2. Vzhľadom na túto skutočnosť vznikla exekučnému súdu v zmysle ust. § 243f ods. 6 EP povinnosť rozhodnúť o tom, či v exekúcii možno pokračovať, prípadne či je potrebné exekúciu zastaviť podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m) EP. Zastaviť exekúciu v zmysle citovaného ustanovenia možno len za súčasného splnenia nasledovných predpokladov: a) exekučný titul bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, b) vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a c) exekučný titul vykazuje nedostatky z dôvodu, že nebolo prihliadnuté na neprijateľné podmienky, na obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo na rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. K záveru, že

podmienka pod písm. a) je naplnená, súd dospel už pri skúmaní podmienok aplikácie prechodného ust. § 243f ods. 6 EP. Ustanovenie § 243f ods. 4 EP obsahuje vyvrátiteľnú právnu domnienku, podľa ktorej ak sa v konaní podľa § 243f ods. 1 EP nepreukáže opak, platí, že sú to dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) EP. Povinnosť tvrdenia a nadväzne aj dôkazné bremeno na preukázanie skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinným zaťažuje oprávneného, a to aj v prípade, ak ide o oprávneného, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov (§ 39 ods. 4 EP).

3. Oprávnená v návrhu na vykonanie exekúcie spísaného vo forme zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým tvrdí, že právny vzťah medzi ňou a povinným vznikajúci na základe zmluvy o úvere (právny dôvod vzniku záväzku) nie je vzťahom spotrebiteľským, pretože nespĺňa podmienky stanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi na jeho posúdenie ako vzťahu spotrebiteľského (ust. § 52 ods. 4 OZ a ust. § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch - účel uzatvorenia zmluvy zo strany povinného). Oprávnená ďalej poukazuje na skutočnosť, že povinný v záväzkovom vzťahu založenom zmluvou o úvere vystupoval ako podnikateľ - fyzická osoba oprávnená na podnikanie, keď bol v záhlaví zmluvy o úvere identifikovaný obchodným menom, miestom podnikania a identifikačným číslom objektu (IČO). Povinný pri uzatváraní zmluvy o úvere uviedol, že finančné prostriedky sú poskytované na výkon podnikania. Napriek skutočnosti, že povinný mal v čase spísania návrhu na vykonanie exekúcie ukončenú podnikateľskú činnosť, je podľa oprávnenej naďalej zodpovedný za plnenie záväzkov vzniknutých počas obdobia výkonu podnikania.

4. V samotnom exekučnom titule je rovnako tak kauzálny vzťah posúdený ako nespotebiteľský a nemožno ho podľa odôvodnenia exekučného titulu posudzovať podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ďalej je v odôvodnení exekučného titulu uvedené, že aplikácií uvedeného právneho predpisu na zistený skutkový stav bráni skutočnosť, že hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským. Žalovaný (povinný) v hlavnom kauzálnom vzťahu vystupuje ako živnostník, t. j. podnikateľ podľa ust. § 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“ alebo „Obchodný zákonník“). Žalovaný v tomto právnom vzťahu vystupuje pod svojim obchodným menom, a teda je podľa rozhodcovského súdu zrejmé, že vystupuje v rámci svojej obchodnej činnosti, resp. podnikania.

5. Súd sa však nestotožnil s názorom, že v danom prípade sa nejedná o spotrebiteľský vzťah a dospel k záveru, že zmluva o úvere uzavretá dňa 23.09.2011 medzi oprávnenou ako veriteľom a povinným ako dlžníkom je spotrebiteľskou zmluvou. Zo zmluvy o úvere mal súd za preukázané, že túto zmluvu oprávnená uzatvorila s osobou V. L., ktorá je v zmluve identifikovaná na jednej strane nezameniteľným identifikačným údajom pridelovaným subjektom vykonávajúcim podnikateľskú činnosť (IČO-m) a na druhej strane je zároveň identifikovaná menom, priezviskom a rodným číslom ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Vzhľadom na označenie dlžníka (povinného) v predmetnej zmluve nie je ani výkladom možné ustáliť, či povinný túto zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ alebo ako nespotebiteľský subjekt v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Uvedené nemožno bezpečne ustáliť s poukazom na „dvojaké“ označenie povinného v tejto zmluve, tak osobnými údajmi, ktoré sú typické pre nepodnikajúcu fyzickú osobu (meno, priezvisko, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu a trvalé bydlisko), ako aj údajmi charakterizujúcimi fyzickú osobu podnikateľa (obchodné meno, IČO, miesto podnikania). Z uvedených údajov dokonca možno dôjsť skôr k predpokladu, že povinný uvedenú zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ a nie ako podnikateľ, keď údaje obsiahnuté v rámci označenia zmluvných strán, ktoré by charakterizovali povinného ako podnikateľa, sú voľne dostupné vo verejnej časti živnostenského registra alebo tiež osvedčenia o živnostenskom oprávnení. Naopak údaje charakterizujúce povinného ako fyzickú osobu nepodnikateľa nie sú verejne prístupné a je ich možné zistiť napríklad z občianskeho preukazu. Zo znenia predmetnej zmluvy je pritom zrejmé, že verejná listina (občiansky preukaz) nebola pri uzatváraní zmluvy využitá len na identifikáciu dotknutej fyzickej osoby, či napr. ide o tú istú osobu, ktorá predložila živnostenské oprávnenie, ale tieto údaje boli do obsahu zmluvy priamo zahrnuté. Preto sa dá predpokladať, že dlžník v uvedenom vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ a úver tak nebol poskytnutý na účely podnikania. Jednoznačnú odpoveď na otázku, či má predmetná zmluva o úvere spotrebiteľský alebo nespotebiteľský charakter, nemožno získať ani z označenia účelu predmetu zmluvy „na podnikanie“. V danej veci oprávnená len tvrdila, že poskytla povinnému úver na výkon podnikania, toto tvrdenie však nijakým spôsobom nepreukázala. Pokiaľ oprávnená ako dôkaz uvádza, že povinný v zmluve osobitne podpísal vyhlásenie, že úver čerpá na výkon podnikania, táto formulácia nie je dôkazným prostriedkom, najmä za situácie, že zmluva o úvere má povahu značne jednostrannej adhéznej zmluvy, ktorej obsah rozhodne nenasvedčuje tomu, že by

jej uzavretiu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi. Jej forma na predtlačenom formulári spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami skôr svedčí o skutočnosti, že bola uzatváraná bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči subjektu podriadenému, t. j. z postavenia dodávateľ voči spotrebiteľovi (zmluva bola tvorená vopred predtlačnými údajmi veriteľa, kolónkami pre vpísanie identifikačných údajov dlžníka, výšky poskytnutého úveru, odplaty a spôsobu splácania. Všetky ostatné zmluvné dojednania boli súčasťou Všeobecných podmienok poskytnutia úveru).

6. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľský vzťah), má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ, oprávnený), pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade je potrebné ustáliť výklad v súlade s ust. § 54 ods. 2 OZ, podľa ktorého ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Uvedené je možné vyvodiť aj z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07, ktorý konštatoval, že „ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil,“ t. j. v prejednávacom prípade v neprospech oprávnenej. Oprávnenej sa nepodarilo preukázať skutočnosť, že povinný pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, a teda že zmluva má nespotebiteľský charakter. Bezpečným preukázaním pritom nemôže byť (nie je) všeobecný údaj o tom, pod akým číslom je fyzická osoba zapísaná v živnostenskom registri. Takéto údaje neposkytujú odpoveď na otázku, v akom odbore podnikania povinný vykonáva svoju podnikateľskú činnosť a akú konkrétnu súvislosť s podnikateľskou činnosťou vôbec uzavretie zmluvy o úvere má. Oprávnená v doplnení návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 21.01.2016 nepreukázala hodnoverným spôsobom nespotebiteľský charakter úverovej zmluvy.

7. Súd sa ďalej v súlade s ust. § 57 ods. 1 písm. m) EP zaoberal otázkou, či v konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo na rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

8. Súd podrobil súdnej kontrole aj zmenkový úrok. Tým, že sa dohoda o vyplnení zmenky stala súčasťou štandardnej formulárovej zmluvy, musí sa na ňu aplikovať ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami. Dojednanie dohody o vyplnení zmenky súd považuje za podmienku, ktorá je podľa čl. 2 písm. a) v spojení s ustanovením prílohy ods. 1 písm. e) Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nekalou podmienkou, nakoľko ide o podmienku, ktorej účinkom a dôsledkom by bolo za neplnenie záväzku zo strany spotrebiteľa priznanie neprímerane vysokého príslušenstva pohľadávky, a to zmenkového úroku 0,25 % denne. Dohoda o vyplnení zmenky je obsiahnutá v bode 13 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, jej obsah ani konkrétne znenie nebolo so spotrebiteľom individuálne dohodnuté, preto ide o neprijateľnú podmienku uvedenú v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je potom podľa § 54 ods. 5 OZ (správne má byť uvedené „§ 53 ods. 5 OZ“ - pozn. odvolacieho súdu) neplatná.

9. Účelom zákona č. 438/2015 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menili a dopĺňali niektoré zákony, bolo zvýšiť ochranu spotrebiteľa v súdnych konaniach pred všeobecnými súdmi Slovenskej republiky. Právna úprava má zamedziť, aby ďalej dochádzalo k zneužívaniu niektorých právnych inštitútov (napr. zmenky) proti spotrebiteľom a zabezpečiť, aby nedochádzalo ďalej k vydávaniu rozhodnutí, ktoré potvrdzujú nároky veriteľov obsahujúce príslušenstvo vo výške dosahujúcej úžeru. *Expresis verbis* sa tak zaviedla povinnosť súdu skúmať, či v rámci uplatneného nároku zo zmenky táto nevznikla vo vzťahu so spotrebiteľom. Zaviedli sa tým nové povinnosti účastníka konania v súdnom konaní, ktorý si uplatňuje nárok zo zmenky, a to najmä za účelom zistenia, či ide o nedovolenú alebo nezákonne vydanú zmenku. V exekučných konaniach prebiehajúcich na podklade exekučného titulu v konaní, v ktorom nebola účastníkovi poskytnutá primeraná ochrana, je nevyhnutné vysporiadať sa s otázkou ochrany spotrebiteľa. Na tento účel je upravená možnosť súdu odmietnuť vydať poverenie, resp. v prebiehajúcich exekučných konaniach exekúciu zastaviť, čím sa vyslovila povinnosť súdu prihliadať na spotrebiteľské vzťahy, a to aj v konaniach, v ktorých sa na túto povinnosť opomenulo.

10. Súd v danej veci postupoval podľa zákonného ust. § 243f ods. 6 EP, keďže oprávnená doplnila návrh na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Splnenie tejto zákonnej povinnosti oprávnenou však nemá za následok automaticky pokračovanie v konaní. Na podklade označených a predložených skutočností a dôkazov vzniká exekučnému súdu povinnosť preskúmať, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) EP. Zákonodarca stanovil oprávnenému v prípade, ak sa proti fyzickej osobe vymáha nárok zo zmenky, povinnosť preukázať, že nejde o nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou alebo že síce ide o nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, bolo prihliadnuté na prípadné neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Dôkazné bremeno má oprávnený a existencia dôvodov na zastavenie konania sa prezumuje (predpokladá). Z dôkazov predložených oprávnenou nevyplýva, že by sa stály rozhodcovský súd zaoberal spotrebiteľským charakterom právneho vzťahu účastníkov konania a že by prihliadal na okolnosti uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) EP. Oprávnená teda nepreukázala, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, a preto súd vychádzajúc z prezumpcie dôvodu zastavenia exekúcie (§ 243f ods. 6 EP), rozhodol o zastavení exekúcie.

11. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

12. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie oprávnená z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Oprávnená navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu I. inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

13. K zmluve o úvere uviedla, že ako veriteľ dňa 23.09.2011 uzatvorila s povinným ako dlžníkom pod obchodným menom V. L.-PAT-MAT ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného IČO: 41 158 008 zmluvu o úvere č. 207600065. Nie je preto možné aplikovať na zmluvu o úvere ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, keďže o spotrebiteľa v tomto prípade nejde. Zmluvy sa posudzujú podľa Obchodného zákonníka, nakoľko boli uzatvorené medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Z vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Povinný prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, vlastnoručne podpísal, pričom tento prejav vôle je na prednej strane zmluvy o úvere a prehlásenie dlžníka je zrozumiteľne, určito a jasne uvedený hneď vedľa podpisu dlžníka. Oprávnená disponuje vlastnoručne podpísaním prehlásením dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na účel podnikania, a teda dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje povinného a ten relevantnými dôkazmi nevyvrátil tvrdenia oprávnenej, ale len účelovo svojím vyjadrením tvrdí, že poskytnuté peňažné prostriedky použil na súkromné potreby. Takéto tvrdenia sú účelové a nedôvodné, ktoré nenachádzajú žiadnu oporu v zákonoch alebo dôkazných prostriedkoch, pričom oprávnená predložila dostatočný dôkazný prostriedok, a to vlastnoručne podpísané prehlásenie povinného a povinný v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno a súd sa len na základe kritických vyjadrení povinného priklonil k jeho tvrdeniam. V tejto súvislosti oprávnená poukázala na ust. § 151 ods. 1 CSP. Podľa oprávnenej skutočnosť, že zmluva má povahu formulárovej (adhéznej) zmluvy ešte samo o sebe nevytvára predpoklad, že zmluvu je potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú. Pod pojmom formulárová zmluva je potrebné rozumieť zmluvu, ktorú používa dodávateľ, resp. podnikateľ v dvoch a viacerých prípadoch a zväčša je vopred pripravená. Uvedený postup je súčasťou bežnej podnikateľskej praxe a má za účel zjednodušiť kontraktačný proces, a to aj pri uzavieraní zmlúv medzi podnikateľmi navzájom. Z uvedeného vyplýva, že formulárová zmluva môže byť právnym dôvodom vzniku absolútneho obchodu (zmluvy o úvere). Vzhľadom na vyššie uvedené považuje oprávnená tvrdenia povinného o tom, že pred uzavretím zmluvy nebol dostatočne informovaný o význame jednotlivých ustanovení a o tom aký budú mať pre neho (dožadujúc sa postavenia spotrebiteľa) jednotlivé časti zmluvy, za bezpredmetné. Obzvlášť, ak to bol práve povinný, kto inicioval uzavretie zmluvy v danej podobe, tým že dobrovoľne uvádzal údaje týkajúce sa jeho podnikateľskej činnosti. Skutočnosť, že povinný dodatočne došiel k záveru, že je pre neho zmluva subjektívne nevýhodná, nemôže byť na ujmu oprávnenej, ktorá konala v dobrej viere, že povinný má úmysel konať v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Podľa oprávnenej sa dodatočne nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) sám svojím konaním povinný (dlžník) vyvolal a inicioval. Oprávnená uzaviera zmluvy o spotrebiteľských úveroch aj s osobami, ktoré sú živnostníkmi, ak na začiatku kontraktačného procesu prejavia túto vôľu, t. j. nekonajú v rámci svojej podnikateľskej

činnosti. Konanie povinného v žiadnom prípade nemôže byť na ujmu oprávnenej, pretože v opačnom prípade by platil extenzívny výklad ust. § 52 ods. 4 OZ, t. j. za spotrebiteľa by sa považovala každá fyzická osoba, čo je v rozpore s účelom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa. V tejto súvislosti oprávnená poukázala na Rozsudok Najvyššieho súdu Spolkovej republiky Nemecko zo dňa 22.12.2004, sp. zn.: VIII ZR 91/04.

14. Oprávnená sa nestotožňuje a odmieta tvrdenia, že účelovo obchádza ustanovenia chrániace spotrebiteľov využívaním formálneho účelu zmluvy. Oprávnená toho času poskytovala klientom aj zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom k uvedenému sa nestotožňujeme s tvrdením súdu o obchádzaní zákona. Povinný svojím prejavom vôle ovplyvňuje obsah zmluvy prostredníctvom informácií dôležitých pre neho a jeho záväzok ako výška úveru, o ktorú si sám v žiadosti o úver požiadal, poplatok, ktorý sa vypočítava v závislosti od úveru, dobu splatnosti, ktorú si spotrebiteľ určí, v koľkých splátkach úver chce splatiť, dátum splatnosti splátky a v neposlednom rade aj účel na základe ktorého použije finančné prostriedky, pričom mal možnosť slobodnej voľby uzavrieť so oprávneným zmluvu o úvere alebo zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Povinný si zobral predmetný úver na účel podnikania, peňažné prostriedky si prevzal a nemal proti tomu žiadne námietky. Zmluva o úvere plní funkciu návrhu na uzavretie zmluvy. Návrh môže obsahovať dodatky, výhrady či iné zmeny, ako ich ale dlžník navrhne. Vzhľadom k tomu je tvrdenie o obchádzaní zákona nedôvodné. Na základe uvedeného je nesporné, že povinný finančné prostriedky použil na výkon podnikania, pričom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Preto nemožno predmetný úver posudzovať v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Oprávnená upriamila pozornosť na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/975/2015 zo dňa 21.02.2017. Podľa oprávnenej je dôležité to, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel povinný finančné prostriedky naozaj použil. Oprávnená je povinná preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté. Nenesie však povinnosť preukazovať, či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Podľa judikatúry ESD dokonca nie je spotrebiteľom ani podnikateľ konajúci mimo rámca svojho podnikania /Rozhodnutie ESD zo dňa 14.03.1991, vo veci 361/89 (Di Pinto)/.

15. Oprávnená zdôraznila, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval a nebol účinný žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša povinný, a nie oprávnený. Povinný teda musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako oprávnená). Pokiaľ sa povinný dovoláva údajov bánk, koná tak v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého je ako merítko považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t. j. nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Navyše povinný sa opiera o úrokovú sadzbu stanovenú pre banky, ktorá je nižšia. Správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú pre nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj oprávnená. Navyiac je možné prevýšenie takejto odplaty a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. K uvedenému je potrebné poukázať na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. V tejto súvislosti oprávnená poukázala na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12 Cmo 95/2005.

16. V čase uzavretia zmluvy medzi povinným a oprávnenou neexistovalo žiadne zákonné obmedzenie zakazujúce poskytovať úver či už spotrebiteľom alebo osobám, ktoré nie sú spotrebiteľmi. Veriteľ - oprávnená môže požadovať v súvislosti s poskytnutím úveru okrem úroku z úveru aj poplatok za jeho poskytnutie, rovnako má právo na zabezpečení svojej pohľadávky či už zmluvnou pokutou alebo zmenkou. Nakoľko dlžník nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Je teda bezpredmetné skúmať, či zmluva o úvere obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nepomenovaná zmluva podľa Obchodného zákonníka si vyžaduje dostatočné vymedzenie subjektov, teda zmluvných

strán, ktoré uzatvorili zmluvu a vymedzenie predmetu zmluvy. Každopádne si nevyžaduje náležitosti, ktoré uvádza povinný vo svojich tvrdeniach. Ak si strany zvolia, že zmluvu uzatvoria ako nepomenovanú, náležitosti by sa mali teda posudzovať podľa tých, ktoré si vyžaduje najbližšie ním podobná zmluva, v tomto prípade zmluva o úvere, ktorá je upravená v rámci Obchodného zákonníka § 497 a nasl.. Ani tam nie sú uvedené náležitosti ako uvádzanie RPMN atď. Z daného dôvodu nie je možné zmluvu považovať za bez poplatkov a bezúročnú. Nakoľko povinný nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Oprávnená poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/70/2010-42 a uviedla, že dlžník podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania a toto vyhlásenie potvrdil svojím podpisom. Oprávnená toto jeho vyhlásenie akceptovala, nijako ho neovplyvňovala a ani si ho nevynucovala. V prípade postavenia oprávnenej treba akcentovať aj jej dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupovala. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04). Analogicky, ak povinný v zmluve o úvere uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jeho povolania, treba chrániť dobrú vieru oprávneného a povinnému nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Oprávnená vo vzťahu k účelu poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania poukázala na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, sp. zn. P/0355/01/2012 vydané v konaní proti nej, ktorým bolo toto zastavené z dôvodu, že nebol preukázaný spotrebiteľský charakter zmluvy, ktorej všeobecné podmienky boli predmetom kontroly. Oprávnená ďalej poukázala na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoE/122/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/208/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1553/2014). Oprávnená uviedla, že súd posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú. Napriek tomu, že odcitoval zákonné ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. neuviedol ani jedinú tvrdenie na podporu svojho rozhodnutia, z akého dôvodu posúdil zmluvu ako spotrebiteľskú, napriek tomu, že dlžník sa jasne zaviazal, že ide o úver vzatý za účelom podnikania.

17. Oprávnená ďalej namietala nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, v dôsledku čoho došlo u oprávnenej k odopretiu možnosti konať pred súdom. Odôvodnenie predstavuje významnú časť rozhodnutia a je veľmi významné z hľadiska presvedčivosti, logickosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Oprávnená je presvedčená, že odôvodnenie rozhodnutia musí byť logické, konzistentné a súd musí všetky dôkazy posúdiť v ich vzájomných súvislostiach a to tak, aby presvedčivo dokázal vyargumentovať zistený skutkový stav. Oprávnená predložila listinné dôkazy, ktoré nasvedčujú účelu. Povinný nepredložil ani jediný dôkaz o tom, že by bol úver vzatý za spotrebným účelom, a aj napriek tomu sa súd priklonil na stranu povinného, a to bez toho, aby odkázal na akýkoľvek dôkaz, ktorý by svedčil jeho tvrdeniam a napokon jeho rozhodnutiu. Z rozhodovacej činnosti okresných súdov je všeobecne známe, že len málokedy sa vysporiadajú s námietkou účelu poskytnutých finančných prostriedkov, a bez uvedenia dôkazov, o ktoré sa opreli, posúdia zmluvy o úvere obchodnoprávneho charakteru ako zmluvy spotrebiteľské. Súd I. inštancie len konštatuje, že má za to, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, a to bez toho, aby to akokoľvek odôvodnil. Na podporu svojich tvrdení oprávnená poukázala na rozhodnutia okresných súdov (rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/22/2011, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 4C/26/2011 a rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/46/2016 - 90).

18. Povinný ani súdny exekútor sa k odvolaniu nevyjadrili.

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP a § 37 ods. 1 EP), proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 58 ods. 5 EP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP ods. 1), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že uznesenie súdu I. inštancie je vecne správne.

20. Podľa § 243h ods. 1 EP, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelenie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

21. Podľa § 9a ods. 1 EP, v znení účinnom od 1.7.2016 do 31.03.2017, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

22. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že exekučné konanie začalo dňa 26.10.2014, kedy bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica o návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie. K návrhu na vykonanie exekúcie oprávnená priložila exekučný titul, zmluvu o úvere č. 207600065 so všeobecnými podmienkami poskytnutia úverov, zmenku, rozhodcovskú zmluvu a výpis zo živnostenského registra povinného. Súd I. inštancie ako exekučný súd vydal dňa 04.05.2015 poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - vykonateľného rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. sp. zn. SR 00572/13 zo dňa 19.06.2013. V priebehu exekúcie, potom ako súdny exekútor postúpil súdu I. inštancie podanie oprávnenej - doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v súlade s ust. § 243f ods. 1 EP, súd I. inštancie rozhodol napadnutým uznesením tak, že výrokom I. exekúciu zastavil a výrokom II. vyslovil, že o trovách exekúcie rozhodne súd po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia.

23. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu konštatuje, že súd I. inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne a v rozsahu dostatočnom pre jeho preskúmanie odôvodnil. Odvolací súd sa v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, považuje ich za vecne správne a odkazuje na ne. Pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné k odvolacím dôvodom:

24. Podľa právnej úpravy platnej a účinnej od 23.12.2015 obsiahnutej v § 39 ods. 4, § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. m) a § 243f EP, zavedenej zákonom č. 438/2015 Z. z. sú exekučné súdy povinné ex offo prihliadať v exekučných konaniach o vymáhaní nároku zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, ak dospejú k záveru, že povinný má v kauzálnom vzťahu postavenie dlžníka - spotrebiteľa, čo zisťujú v súlade s novelizovaným ust. § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového k tomu, či bola povinnému v konaní pred všeobecnými, ale aj rozhodcovskými súdmi poskytnutá taká primeraná ochrana, aká mu ako spotrebiteľovi podľa predpisov o spotrebiteľskom práve patrí.

25. Podľa dôvodovej správy bolo účelom zákona č. 438/2015 Z. z. zvýšiť ochranu spotrebiteľa v súdnych konaniach pred všeobecnými súdmi, pričom predmetná právna úprava mala zamedziť, aby ďalej dochádzalo k zneužitiu niektorých právnych inštitútov (napr. zmenky) proti spotrebiteľovi. Dôvodová správa zároveň uvádza, že vzhľadom na veľké množstvo exekučných vecí, ktoré prebiehajú na podklade exekučného titulu vydanom v konaní, v ktorom nebola účastníkovi poskytnutá primeraná ochrana, je nevyhnutné vyporiadať sa s otázkou ochrany spotrebiteľa aj v týchto exekučných konaniach. Na tento účel sa upravuje možnosť súdu odmietnuť vydať poverenie na vykonanie exekúcie, resp. v prebiehajúcich exekučných konaniach exekúciu zastaviť. Právna úprava umožňuje ochrániť tisíce spotrebiteľov pred nedôvodnými nárokmi uplatňovanými v súdnom konaní alebo v štádiu exekúcie, vzhľadom k tomu, že express verbis vysloví povinnosť súdu prihliadať na spotrebiteľské vzťahy, a to aj v konaniach, v ktorých súdy takúto povinnosť opomenuli.

26. Z uvedených dôvodov je oprávnený už v návrhu na vykonanie exekúcie povinný opísať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným a preukázať ho dôkazmi, ktoré ním tvrdené skutočnosti osvedčujú (§ 39 ods. 4 EP) Odo dňa 23.12.2015 je tak povinný urobiť aj v už prebiehajúcich exekučných konaniach, ktoré začali do 22.12.2015 (a to bez ohľadu na to, či v nich už bolo udelené poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie), pretože aj v týchto exekučných konaniach exekučný súd postupuje podľa právnej úpravy účinnej od 23.12.2015, ak sa na podklade exekučného titulu priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou (§ 243f ods. 1 EP).

27. Súd I. inštancie vyhodnotil zmluvu o úvere č. 207600065 uzavretú dňa 23.09.2011 medzi oprávnenou ako veriteľom a povinným ako dlžníkom ako zmluvu spotrebiteľskú a vzťah medzi účastníkmi konania

založený predmetnou zmluvou označil za vzťah spotrebiteľský. Tento záver prvoinštančného súdu napadla v odvolaní oprávnená, ktorá mala za to, že v danom prípade sa jedná o zmluvný záväzok medzi dvoma podnikateľskými subjektmi. Odvolací súd konštatuje, že uvedená odvolacia námietka oprávnenej nie je dôvodná. Napriek tomu, že v zmluve o úvere je uvedené, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, právny vzťah vzniknutý medzi oprávnenou a povinným na základe zmluvy o úvere je spotrebiteľským vzťahom.

28. S účinnosťou od 01.01.2008 OZ v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľom podľa ods. 3 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 4 cit. ust. je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Oprávnená pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a mala preto postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ. Povinný je v zmluve označený ako podnikateľ, ale súčasne sú vyplnené aj jeho údaje ako fyzickej osoby - nepodnikateľa. Zmluva obsahuje aj predtlačené prehlásenie dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, konkrétne účel podnikania však zo zmluvy nevyplýva. Nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť pritom preukázaný spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti, pričom dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy zaťažuje dodávateľa (veriteľa). Bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikania, z ktorého nemožno vyvodiť, aký konkrétny súvis poskytnutý úver s podnikaním povinného mal. Skutočnosť, že povinný v čase uzavretia zmluvy bol podnikateľom, neznamena, že úver nemôže byť spotrebiteľským. Aj fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, môže uzatvárať spotrebiteľské zmluvy. V prejednávanej veci bol dlžník označený okrem údajov charakterizujúcich ho ako podnikateľa aj údajmi, ktoré ho identifikujú ako fyzickú osobu. Vyhlásenie dlžníka v zmluve o tom, že finančné prostriedky sú poskytované na výkon podnikania, bolo v zmluve vopred predtlačené oprávneným, a to tak, že vzhľadom na veľkosť písma je ľahko prehliadnuteľné. Navyše sa nachádza v kolónke, kde bola uvedená aj výška poskytnutého úveru, výška poplatku, celková výška dlžnej čiastky, ktorú mal povinný zaplatiť, ako aj podmienky splácania úveru (počet splátok, výška splátky, dátum prvej splátky). Vzhľadom na to nemožno bez ďalšieho (bez preukázania účelu uzavretia zmluvy) automaticky prijať záver, že právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou o úvere č. 207600065 je právnym vzťahom nespotebiteľským. A to aj napriek tomu, že predmetná kolónka obsahovala podpis povinného. Ak existuje čo i len pochybnosť o obsahu zmluvy, je potrebné ju vykladať v zmysle ust. § 54 ods. 2 OZ takým spôsobom, ktorý zabezpečí na jej obsah aplikáciu ustanovení spotrebiteľského práva. Dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru právneho vzťahu pritom zaťažuje veriteľa, preto by mal mať sám záujem na tom, aby zmluva, ktorej tlačivo sám vopred pripravil, preukazovala poskytnutie peňažných prostriedkov na účely podnikania bez akýchkoľvek pochybností, t. j. tak aby bolo jednoznačné, na aký konkrétny účel týkajúci sa podnikania sú peňažné prostriedky poskytnuté (por. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoE/18/2020 zo dňa 21.05.2020).

30. Vzhľadom na uvedené súd I. inštancie správne uzavrel, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 OZ. Jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil (§ 53 ods. 1, 2 a 3 OZ).

31. Nakoľko v danom prípade vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, súd I. inštancie správne pristúpil k aplikácii ust. § 57 ods. 1 písm. m) EP, t. j. k skúmaniu, či v konaní, ktorého výsledkom bolo vydané rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

32. Súd I. inštancie potom správne vyhodnotil, že dohoda o vyplnení zmenky obsiahnutá v bode 13. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru je neprijateľnou podmienkou, nakoľko nebola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá, a preto je neplatná. Podľa bodu 13 Všeobecných podmienok

poskytnutia úveru na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmenky vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi vystavil vystaviteľ dve zmenky, v ktorých nie sú vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Ručiteľ je z takto vystavených zmeniek zaviazaný ako zmenkový ručiteľ. Remitent má právo uplatniť si celý svoj peňažný nárok vyplnením ktorejkoľvek zmenky. Zmluvné strany a ručiteľ sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na prvej zo zmeniek remitent najskôr v deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stane celý dlh splatný okamžite, t. j. keď dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok, alebo neuhradí včas poslednú splátku, alebo časť poslednej splátky. Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia prvej zo zmeniek. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na prvej zo zmeniek remitent tak, že ním bude deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stal splatný celý dlh. Zmluvné strany a ručiteľ sa dohodli, že remitent je oprávnený vyplniť druhú nevyplnenú zmenku v prípade, ak zmenka, ktorá bola vyplnená ako prvá, bola zničená alebo stratená, a to tak, že zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia druhej zo zmeniek. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na druhej zo zmeniek remitent tak, že ním bude deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stal splatný celý dlh. Zmluvné strany sa dohodli, že takto vyplnená zmenka bude predstavovať samostatný zmenkový nárok veriteľa voči dlžníkovi a ručiteľovi.

33. Zaradenie dohody o vyplnení zmenky do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru už samo o sebe pojmovovo vylučuje možnosť, že uvedená podmienka bola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá. Jej obsah spotrebiteľ nemohol nijako ovplyvniť a nemohol ju ani odmietnuť bez toho, aby tým nezmaril uzavretie úverovej zmluvy ako celku. Pre takúto dohodu sa povinný - spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana dostal do značného nevýhodného postavenia oproti veriteľovi - oprávnenej, nakoľko dohoda o vyplnení zmenky zakladá pre veriteľa oprávnenie určiť výšku dlžnej sumy, ktorá sa stane zmenkovou sumou, ako aj dátum, od ktorého sa bude táto suma úročiť. Takýmto spôsobom môže veriteľ v podstate jednostranne určiť výšku dlhu dlžníka bez toho, aby bola táto výška preskúmateľná, keďže zmenka je abstraktný právny úkon. Práve v uvedenom je možné badať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo plne odôvodňuje záver o neplatnosti takéhoto dojednania v zmysle ust. § 53 ods. 1 a ods. 5 OZ, na čo nebolo v konaní pred rozhodcovským súdom prihladené. Súd I. inštancie preto správne exekúcie zastavil.

34. S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu I. inštancie ako vecne správne v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

35. Podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 393 ods. 1 CSP mal v odvolacom konaní úspešný povinný právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žiadne trovy mu však v odvolacom konaní nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že sa mu náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva, i za použitia čl. 4 ods. 1 CSP.

36. Toto uznesenie bolo odvolacím súdom prijaté počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).